

Búcsú aranytollas főszerkesztőnktől

Mély szomorúsággal tájékoztatjuk olvasóinkat, barátainkat, hogy *Dosztányi Imre*, a TermészetBúvár magazin főszerkesztője június 29-én életének 88. évében váratlanul elhalálozott. Személyében a közhasznú TermészetBÚVÁR Alapítvány és a Szerkesztőség fáradhatatlan életben tartóját, a kiváló lapszerkesztőt veszítettük el. Pótolhatatlan veszteség érte nem csupán a szerkesztőséget, hanem azt az életművet és rendszert is, amelyet TermészetBúvárnak neveznek.

Mintegy hat évtizedes újságírói pályájából 38 éven át volt előbb a lapelőd, a *BÚVÁR*, majd a *TermészetBúvár* magazin főszerkesztője egészen a haláláig. Az újrakezdést az tette szükségessé, hogy a jogelődöt gondozó lapkiadó 1989 decemberében önkényesen, a szerkesztőség tudta nélkül megszüntette a lapot, és szélnek eresztette a stábot. Főszerkesztőnk kezdeményezésére azonban néhány hónap múlva új névvel – a lapelőd értékeit megőrizve –, korszerűsített tartalommal és formában kelt életre a kéthavonta megjelenő TermészetBúvár magazin, amelynek kiadását a TermészetBÚVÁR Alapítvány vállalta magára. Irányításával a lap a környezet- és természetvédelem, a hiteles és igényes ismeretterjesztés, a környezeti nevelés, a tehetséggondozás meghatározó orgánumává vált.

Az ismeretterjesztő lapkiadásban Magyarországon merőben új úton kellett elindulnunk. Az újság kikerülve az állami mecenatúra védőhálója alól, 1990-től napjainkig kizárólag pályázati forrásokra, az SZJA 1 százalékára, olvasóink, barátaink vásárlásaira, forintokban mérhető önkéntes segítségükre hagyatkozva jelenthetett meg. Felbecsülhetetlen támogatást nyújtottak lapunk szerzői, a fotósok, akiknek igen nagy része a megérdemelt honoráriumról lemondott a megjelentetés feltételeinek megteremtéséért. Ezer, tízezer forintoként kalapozta össze a szükséges forrásokat, alkudozva nyomdákkal, a szerkesztőségnek otthont nyújtó bérbeadókkal. Mégis mindvégig a szorító forráshiány kísérte munkánkat. Főszerkesztőnk tehetsége, elkötelezettsége, páratlan kitartása azonban a legnehezebb időkben is átlendítette a lapot, s mindez sokszorosan kamatozott a megjelenés évtizedeket átívelő megszakítatlan füzérében.

A lapkiadás növekvő terheinek mérséklésére kezdeményezte az Alapítvány könyvkiadói programját, vállalva a kötetek szerkesztési feladatait is. Javaslatára

kiépült a lap országos önkéntes terjesztői hálózata, elősegítve kiadványaink széles körhöz való eljuttatását. A környezeti nevelést és a tehetség gondozást kiemelten fontos feladatnak tekintette, ezért a lapban olyan cikkek jelentek meg, amelyek már a lapindulástól három nemzetközi és két országos környezet- és természetismereti tanulmányi verseny kötelező vagy ajánlott felkészülési anyagai lettek.

Megkönnyítette az *Imre* helyzetét, hogy a programok megvalósításában mindig számíthatott a szerkesztőség munkatársainak elkötelezett támogatására. Csak a pontos, precíz munkavégzés volt elfogadható számára, de maga is így járt el.

Főszerkesztőnk munkásságát több rangos elismerés is fémjelzi: Akadémiai Újságírói Díj (2001), Magyar Köztársaság Arany Érdemkereszt (2002), Pro Natura Díj (2004), MÚOSZ Aranytoll Díj (2005), Hevesi Endre Életmű-díj (2015).

Kidőlt lapunk és Alapítványunk tartóoszlopa, aki élő legendaként bármikor folytathatta volna még életművének építését. Legalábbis így hittük, noha tudtuk: az élet véges. Mégis, talán valamiféle misztikus meggondolásból úgy véltük, ez másképp is lehet. A Párkák, vagy Valaki Más azonban lezárták életpályáját. Főszerkesztőnk rendíthetetlen meggyőződése volt, hogy a természet és az ember közötti harmónia helyreállítható, a természet törvényeinek megismerésével felébreszthető a társadalom felelősségérzete a természeti értékek megőrzéséért, a határokon átívelő együttműködésben pedig sokszorosán felerősíthetők ezek hatékonysága. Az életmű megőrzése nagy felelősséget ró ránk is. Tisztelettel búcsúzunk az EMBER-től, emlékét kegyelettel megőrizzük.

Búcsúztatása 2022. július 22-én 9.45 órakor a pestszentlőrinci temetőben lesz.

A TermészetBúvár Szerkesztősége